

у његовом огњу. Јурчићев „Тугомер“ је у великој мери Левстиково дело“. Радио је, осим тога, у Народној Читаоници, у Јужном Соколу, био председник Драмског Друштва, водио позоришне преставе, и писао политичке чланке.

1868 упознао је младу девојку Фрању Коширјеву из Брода под Шмарном Гором. Заљубио се као никад дотле и опет пропевао. Због несрећених прилика и неосигуране егзистенције то је била љубав без наде. Преживљавао је врло тешке дане.

Тада га Стритар, дознавши за његову беду, зове у Беч да му помаже при уређивању „Звона“. Левстик се одазове позиву. Тамо и сам покреће шаљивосатиричан лист „Павлиху“, у коме је строго али оправдано ударио на љубљанске истакнуте људе. Из освете, они га оклеветају да је „поткупљен од бечке владе да напада вође словеначког народа“. Претплатници „Павлихе“ верују то и престану да узимају лист. Левстик је морао да обустави „Павлиху“ који је излазио само од априла до јула 1870. Рекао је отворено да лагати неће, а истину не сме да говори.

1872 године постаје скриптор у љубљанској Лицејској Књижници. Сарађивао је на омладинском листу „Вртцу“, а по својој сталној наклоности према филологији, која се, као што смо видели, испољила још у ђачкој клупи, проучавао је старословенски и друге словенске језике. Његов углед почиње да расте. Није више био борбен, живео је повучено, а свима млађим писцима био је вођа и саветодавац. Његова реч је тада много значила.

Али, 1885 наилази на Левстика тешка и неизлечива живчана болест, која га је одвела у потпуну скрушеност и велики верски занос. По читаве би се ноћи молио Богу — он кога је целог века пратила осуда католичких свештеника да је саблажњив и богохулан песник. Левстик, чијој невероватној борбености дотле није било равне, трајао је сада своје последње дане сломљен и душевно потпуно утучен. Крај Левстиковим патњама дошао је 1887. Умро је у истоме стану у коме је Прешерен живео пре свога одласка у Крањ. Нису изостали врло лепи некролози и осмртнице који су говорили да његова браћа сад тек знају шта су у њему изгубила.

Поменуто је да је Левстик пропевао врло рано. Његов песнички рад у главном обухвата време од 1850—1859. Доцније